

hver Lov, der ikke har en saadan særlig Tilføielse, altsaa med det Samme gjælder for Færøerne. Disse Der ere jo netop ogsaa repræsenterede i Rigsdagen, fordi de Love, som her vedtages, ere gjældende for Færøerne. Naar nu særlige os bekendte Hensyn gjøre, at en Lov ikke bør udvides til Færøerne, saa give vi den den nævnte Tilføielse for at forhindre, at den kommer til at gjælde der. Men at gjøre Tilføielsen, blot fordi vi ikke have undersøgt eller nøie kjende Forholdene paa Færøerne, og alene af denne Grund at sige: „Lad os udelade Færøerne“, det troer jeg op rigtig talt ikke gaaer an. Er der ikke det ærede Udvalg særlige Grunde bekendte, som gjøre, at den omtalte Tilføielse bør stee, saa forekommer det mig altsaa, at man helst maa udelade den. Thi det vil, som sagt, være en yderst farlig Maxime, om man, blot fordi man ikke er nøie kjendt med Forholdene, ene af Mangelighedshensyn, — hvorved jeg forøvrigt ikke tilfigter at rette nogen Behreidelse imod Udvalget, men blot at finde et enkelt Udtryk for min Tanke — beslutter sig til at undtage Færøerne fra den ene eller den anden Lovs Omraade.

Müller: Jeg har ogsaa været opmærksom paa Vædringsforslaget under Nr. 8. Jeg har ikke givet nogen Anledning til at det er kommet frem, thi jeg antager, at Loven ikke vilde volde nogen synderlig Ulempe deroppe. Smidlertid er jeg ikke inde i denne Slags Sager, og jeg tør derfor ikke bestemt sige, om Loven kan volde nogen Fortræb eller ikke, og derfor kunde jeg heller ikke have ifinde at indvende Noget imod Vædringsforslaget; jeg mener nemlig, at naar Loven ikke kommer til at gjælde for Færøerne, vil Sagen komme til at gaae paa samme Maade som hidtil. Der forhyres undertiden Føll deroppe, og Forhyringscontracten bliver da oprettet og underkfeven i Landfogdens Overværelse. Jeg kan, som sagt, ikke udtale mig med nogen Bestemthed, om enten det Ene eller det Andet er det Rigtige, men det forekommer mig, at begge Dele kunne gaae an, enten Loven kommer til at gjælde for Færøerne,

eller ikke. Jeg skal for mit Bedkommende ikke have Noget imod, at Loven ikke gjælder for Færøerne, thi saa er jeg overbevist om, at det vil vedblive at gaae paa den gamle Maade.

Ordføveren: Jeg skal bemærke, at hvad der for mig har været Grunden til at ansee det for rigtigst, at den her foreslaede Lov ikke kommer til at gjælde for Færøerne, det er, at der ikke er nogen Mønstringsbestyrer deroppe, og at der som Følge deraf mangler det Element, hvortil vi jo vilde knytte Sagen paa andre Steder. Naar vi mene at kunne indføre den foreslaede Lov for hele det øvrige Land, saa er det, fordi vi slaae os til No ved den Tanke, at der i alt Fald er en Mønstringsbestyrer paa hvert af de paa-gjældende Steder, til hvem de heromhandlede Forretninger kunne overdrages. Men en saadan Mønstringsbestyrer findes jo ikke paa Færøerne, hvor Barnepligtsloven overhovedet ikke gjælder. Dette har været den særlige Grund til, at jeg har troet, at det ikke kunde gaae an uden videre at lade Loven komme til at gjælde for Færøerne. Dertil er imidlertid ogsaa kommen den Betragtning, at jeg har tænkt mig, at der kun i ringe Grad paa Færøerne var Tale om Forhyring og om Afmønstring af Søfolk. Naturligvis lægger Udvalget ikke nogen særdeles Vægt paa, enten det vedtages eller ikke, at Loven skal gjælde for Færøerne, men jeg troer dog, efter de Udtalelser, som nu kom fra selve den ærede Landssthingsmand for Færøerne (Müller), snarest at maatte anbefale det ærede Thing at vedtage Vædringsforslaget, saaledes at Loven ikke kommer til at gjælde for Færøerne.

Tobiesen: Jeg haaber, at jeg ikke er bleven misforstaaet, som om jeg meente, at der ikke var nogen Grund til at vedtage det omtalte Vædringsforslag. Jeg skal tværtimod ganske følge den ærede Ordfører, efter at han nu har givet en virkelig Grund for samme, den nemlig, at der ikke er nogen Mønstringsbestyrer paa Færøerne. Hvilken Vægt man vil tillægge denne Grund, er sin Sag, og det var